

XXXI. ÉVF. 1931. JANUÁR.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZE GÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA
A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: *Mátrai Gyula dr.*: Új életet. — *Tóthné Kolosy K. Alojzia*: Nem igérek. — *Kerner István dr.*: Hogyan vegyek részt a szentmisén? — *Központi ü. l.*: Januári szándékunk. — *Nagelreiter Alajos dr.*: A szeretet szárnyain az Oltáriszentség elé. — *Király Ödönné*: Téli verőfény. — *Fabry*: Tanuljunk tőle. — *Fáhlly*: «Jézus Szíve a szeretet lángoló tűzhelye. — *Oltáregyleti élet.*

Mélyen tisztelt munkatársainknak és előfizetőinknek áldásos boldog újévet kívánunk.

Az Örökimádás szerkesztője és kiadóhivatala.

* * *

A **Rózsafüzér Királynője** című naptár az 1931-re megjelent. A dominikánus atyák nagyszerű tartalommal és pompás képekkel gazdagon adták ki. Megrendelhető náluk Budapest VII., Szent Dönmös-utca 3. alatt.

* * *

Mártika a kis keresztthordozó címen *Gerely Jolán* tollából a Don Bosco nyomda kiadásában kitűnő könyv jelent meg, annak bizonyítására, hogy a gyermekvilág mennyire képes a szentségi Jézus iskolájában fejlődni és lelkiileg nagygyá lenni. A könyv elbeszéli e kicsiny gyermek életét, amely oly megható és elragadó, hogy nem tudjuk letenni, míg végig nem olvassuk. Meleg szeretettel ajánljuk az oltáregyesület vezetőinek, nevelőknek és minden édesanyának. Megrendelhető akár Rákospalotán a szalézianusoknál, akár a Kordánál Budapest, VIII., Mikszáth Kálmán-tér 3.

* * *

Nagy engesztelő kilencedünk az Örökimádásban az idén jan. 24-től febr. 2-ig lesz; *szónoka Hütter Lajos hittanár*. Közelebbit annak idején templomi plakátokon közlünk.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetése	2-50	Kis Szent Terézia szelleme	3-50
Egyes példány	—25	Litánia latin szöveggel	—05
Régi teljes évfolyam	1-20	Litánia szent Józsefről	—05
Régi egyes példány	—10	Levelezőlapok «Örökimádás-temp-lom»... ..	—10
Az O. E. Útmutatója	—80	«Kánter Károly»-emlékkép	—05
Vezérkönyve	—80	«Jézusom Öröms» folyóirat, előfizetés egész évre	1-60
Felvételi füzet	—10	Egyes példány	—16
Félszázados története	3—	Az Euch. Gyermek Szöv. érme	—32
Érme	1—	Indulója	—08
Szervezése és működése	—10	Kis Örökimádás imakönyv... ..	1—
Jézus Szíve hónapja, füzve	—30	Fehér liliom... ..	—15
Kötve	—60	Az isteni Gyermekbarátnál ima-könyv	1-50
Nádasdy «Havi magány»	—80	Hozzávaló énekpótfüzet	—50
Szent Zita élete	—20		
Egyszerűbb kiadás	—10		

Új életet!

AZ ÚJESZTENDŐ küszöbén a jókívánságok mellett nyilatkozatokat, jelszavakat is hallunk s ha a magunkét keressük, örök aktualitásukkal e két szót véshetjük lelkünkbe: «Új életet!»

Igen, a lelkiélet általában nem más, mint minden órában, minden percen új életmegnyilatkozás: új dokumentálása Istenhez való hűségünknek.

A jó Isten atyailag figyelő szeme minden pillanatban rajta van gyermekén, minden pillanatban közreműködik életbenmaradásán s ezen szerető viszonynak a lelkiéletet élők részéről a jó Istennel való kapcsolat állandósítása, vagy — az emberi gyarlóság miatt helyesebben szólva — a jó Istennel való kapcsolat folytonos megújítása felel meg. Legyen ez a gondolat az újévben jelszavunk tartalma, életünk pedig a jelszó valóraváltása.

Új életet! Igen, amelyben új és minden pillanatban új az Isten trónja. Amelyben a szeretetnek örökmécsése ég és lángocskájával, minden pillanatban új megvilágítással díszíti azt az ajtócskát, amely mögött az Isten rejteződik.

Új életet! Olyant, amelyikben egészen uralkodik az Isten. Nem elégedhetünk meg a múlttal. Nem pihenhetünk el szenvedő tétlenségben. Az Úr tőlünk állandó agilitást követel. Ebben a tevékenységben pedig mindig tiszteletben tartassék az Ő szuverén joga. «Ha Isten is úgy akarja, ha Istennek tetszik», mondja szent Pál, a legtevékenyebb apostol.

Új életet! Induljon el minden lélek a magasságok felé. A hétköznapiság besavanyít, tétlenségbe dob, tekintélyt ás alá, ideálokat gyilkol, életet tesz tönkre. Az új életre törő lélek a magasba néz, előtte Krisztus és követésében a szentek fényes processziója. Ó, milyen lendítő biztatás minden esés és csalódás után! Látom az élet győzelmeseit, mint sokasodnak meg Krisztus zászlaja alatt s akármilyen gyarlóság kötött meg eddig, új élet vágyával szakítom el bilincseimet s Istenben bízó lélekkel indulok el én az igazi úton Krisztus után. Ez lesz az idej jelszavunk valóraváltása minden téren.

Mátrai Gyula dr.

— NEM IGÉREK! —

Jó Uram, én nem ígérek,
Többet én nem adhatok. —
Engem is hajt, úz az élet,
Én is csak ember vagyok. —

Szavak, tervek, ígéreték
Csupa csalfa földi fény.
Nem! — Uram, én nem ígérek,
Mert ki ember, mind szegény.

Ember vagyok, bár a Jellem,
Ó, de sokszor égben jár.
Azután újból elcsüggedten
Reád vár, ó nagy Király.

Mit is kérjek, mit ígérjek? —
Mivel bírok mind Tied.
Mert nincs olyan emberélet,
Melyen nem pihent kezéd.

Tóthné Kolosy K. Alojzia.

Hogyan vegyek részt a szentmisén?

AZ ELSŐ szentmiseáldozatot az Úr Jézus az utolsó vacsora termében mutatta be a mennyei Atyjának. Ott szentelte áldozópapokká apostolait s ott adott nekik és utódaiknak felhatalmazást a szentmiseáldozat bemutatására. Ugyanott hangzott el ajkairól az utasítás «Példát adtam nektek, hogy amint én cselekedtem, ti is hasonlóképen cselekedjétek». Jézus példája itt elsősorban az alázatosság gyakorlására vonatkozott, de példát adott ő nekünk az élet minden körülményeire, különösen pedig vallásos életünk minden megnyilvánulására vonatkozólag is. Minden cselekedete útmutatás, irányítás, oktatás a mi számunkra. Meg akarjuk tudni, hogyan viselkedjünk a szentmise alatt, figyeljünk arra, hogy mit tesz azon a mi Urunk, Jézus Krisztus.

I. Hogyan vesz részt a szentmisén az Úr Jézus?

1. *Megjelenik valósággal* abban a templomban, azon az oltáron, ahol a szentmiseáldozatot bemutatják. Igaz, rejtve van itt nemcsak istensége, de embersége is; valóságos jelenlétét kétségbevonni azonban nem lehet. A mi oltárainknak első dicsősége, hogy nem is a Kálváriáról, hanem a mennyei Atya jobbjáról jön el az Úr Jézus megdicsőült testtel és lélekkel, hogy önmaga mutassa be a legszentebb áldozatot. Senki az Úr Jézust az oltáron meg nem jelenítheti, áldozatul be nem mutathatja, ha ő nem jelenik meg önként és nem áldozza fel magát szeretetből miérettünk. Jézus Krisztus pap mindörökké Melkizedek rendje szerint. Mindennap, egész a világ végéig több helyen is megjelenik, hogy *mint áldozó főpap* a Melkizedeknek kenyér és bor áldozata által jelképezett szentmiseáldozatot bemutassa.

2. Oltárainknak második dicsősége a főpap áldozati ajándéka, mely nem más, mint az *ő megdicsőült szent teste és szent vére* a kenyér és bor színe alatt. Nekünk is mondhatná az Úr az oltárról: *Jöjjetek és érintsetek és lás-*

sátok, hogy én vagyok! Őt szent sebem, mint a Kálváriának öt igazoló pecsétje, tanuskodik róla, hogy ugyanaz az áldozati ajándék, ami volt a keresztoltárán s azért nem is kevésbé magasztos, szent és üdvös az oltár áldozata, mint volt a keresztáldozata.

3. Harmadik dicsősége oltárunk szent áldozatának az a szent lúz, amely az áldozati ajándékot fölemésztí. A Golgota áldozatának szent lángja lobog itt fel. Az a csodálatos szeretet, mely övéit mindvégig szerette és irántuk való szeretetből önmagát értük feláldozta. Az az áldozati készség, amellyel egykoron a keresztet átölelte és saját vállain a Kálvária hegyére fölvitte, hogy azon az Újszövetség örökáldozatát bemutassa. Ugyanaz a szeretet lángol oltárainkon, ugyanaz az áldozatkészség a szentmisében, sőt mintha még nagyobb volna, mert hisz a keresztáldozatot csak egyszer mutatta be; a szentmisében azonban nem egy helyen, nem egy ünnepélyes alkalommal, hanem naponta a világ minden oltárán kész nem is egyszer magát újból föláldozni.

Itt a példa, kövessétek!

II. Hogyan vegyünk részt mi a szentmisén?

1. Nem másképp, mint az Úr Jézus! Jelenjünk meg azon mi is *valósággal* minden reggel. Az Úr Jézus a mennyből siet le reggelenként oltárainkra. S minket visszatart otthonunkban a kényelemszeretet, avagy házi elfoglaltságunk. Az üldözött keresztények a reggeli szürkület félhomályában siettek a katakombák földalatti kápolnáiba, hogy ott a vértanúk sírja felett bemutatandó szentmisén résztvegyenek s minket nem üldöznek, talán épen azért nem sietünk a vigasztalás és erősség forrásához. Szent Erzsébetünk alighogy meghallotta reggel a harang szavát, Wartburg várából útnak indult minden nap Eisenachba, a ferencesek templomába, hogy ott a szentmisén valósággal résztvegyen. S oly nagy volt nemes szívének vágya a szent áldozat után, hogy udvarhölgyei nem voltak képesek gyors lépteit követni. A szent vágyakozás szinte szárnyakat adott neki. Él-e még a keresztény hivek szívében ez a krisztusi szent vágyakozás a szentmiseáldozaton való részvétel után?

2. S ha megjelenünk a szentmisén, ne legyünk a szentmiseáldozat bemutatásának puszta szemlélői, a szentmisének egyszerű hallgatói. Mi ezen szent áldozatnak bemutatói is vagyunk. Mily kevesen tudják ezt és mily kevesen gondolnak erre. A legtöbb azért megy a templomba, hogy ott imádkozzék. A mindennapi szükség, nyomor, gond, baj készíti őt arra, hogy Isten házába siessen s ott a Mindenható segítségéért könyörögjön. Arra nem gondol, hogy az oltár áldozata az ő áldozata is s azt nemcsak a pap mutatja be, hanem minden jelenlevő hívő is. Pedig ezt az igazságot oly erőteljesen domborítják ki a miseimádságok is. Öremus, hangzik a pap ajkán és közös imára szólít fel minden jelenlevőt. Kezébe veszi a kelyhet, magasba emeli s azt mondja:

Offerimus . . . Felajánljuk neked, Uram, az üdvösség kelyhét, majd kifordul s így szól : *Orate fratres !* Imádkozzatok testvérek, hogy az én és a *ti áldozatok* kedves legyen a mindenható Atya előtt. S így megy ez mindvégig . . . Vegyünk tehát részt a szentmisén azzal a tudattal, hogy a legszentebb áldozatot mi is bemutatjuk valósággal a jó Istennek azért, hogy Őt imádjuk. Neki hálát adjunk, Őt engeszteljük s a szentáldozat ereje által áldásaiért esedezzünk.

3. A mi áldozati ajándékunk az Úr Jézus szent teste és vére. Ha összehasonlítjuk a három oltárt s az azon fekvő áldozati bárányt ; Ábelét, Ábrahámét és a mienkét, akkor fogjuk látni, mily nagy értékű a mi szentmiseáldozatunk. A mi oltárunkon nem pusztá bárány, nem is Ábrahám fia, hanem az Isten Fia fekszik. S most kérdezzük meg, hogy kinek áldozata kedvesebb a jó Isten előtt? A felelet világos : a mienk. Mert mi nem teremtett dolgot, hanem a Teremtőnek egyszülött Fiát ajánljuk fel, kiben Neki mindenkor nagy kedve telik. Ajánljuk fel azonban Jézussal együtt önmagunkat is áldozatul, azaz legyünk *mi is áldozati ajándék*. Krisztus szava ez hozzánk : «Amint én irántad való szeretetből magamat áldozom fel a mennyei Atyának, úgy áldozd fel te is magadat a lehető legnagyobb áhitattal a mindennapi szentmisében minden képességeiddel s érzelmeiddel együtt *tiszta és szent áldozatul*. Bármit adsz magadon kívül, nem veszem figyelembe ; mert nem adományodat akarom, hanem tenmagadat. (Krisztus követése 4. k. 8. f.)

Végül vegyünk részt a szentmisén azzal az *áldozati lelkiülettel*, amellyel Jézus Krisztus vesz részt. Szent Pál figyelmeztet minket erre, mondván : «Ugyanazt az érzést ápoljátok, amely Krisztus Jézusban is megvolt, midőn engedelmes lett a haláláig a keresztfán» (Filip. 2, 5.) s amely megvan ma is, midőn az oltáron magát értünk feláldozza. A szeretetnek ugyanaz a szent tüze égjen a mi szívünkben is és késztesse arra, hogy legszentebb áldozatunk bemutatása által alázatos hódolattal imádjuk Isten szent Fölségét, megháláljuk Neki jótéteményeit, megengeszteljük az emberek bántásaiért és bizalommal kérjük isteni kegyelmeit. Ne feledkezzünk meg a szentmisén az Úr szavairól : «Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre !» Ébredjen fel elevenen lelkünkben a szentmise alatt Krisztus emléke s vegyünk részt azon azzal az erős, szent hittel, hogy megújul a szentmisében az Úr Jézus egész élete : születése, szenvedése, kereszthalála, feltámadása s égbe való visszatérése. Éltesse minket a szent remény, hogy az Újszövetség áldozatának gyümölcsiben részesülve, biztosan elnyerjük az örök életet.

Kerner István dr.

Januári szándékunk.

JANUÁR hónap úgyszólván egészen a kisded Jézus képét tárja elénk, míg február 2-án a templomban el nem búcsúzunk tőle. Ez isteni Kisded viszont elevenen él közöttünk az Eucharisziában, folyton alkalmat adva nekünk, hogy vele szemben a figyelem és szeretet minden találékonyságát érvényesítsük. Azért a havi szándékunk: *a gyengédség gyakorlása a szentségi Jézussal szemben.*

Amint a kis gyermekek kedvessége, bájos őszintesége és szeretetet provokáló segítségére szorultsága mindenkit javukra hangol, az eucharisztikus Jézus szentségi jelenlétében, az önként vállalt mozdulatlan és szentségi korlátok ugyanúgy provokálják az iránta való gyengédség szeretetteljes, figyelmes megnyilatkozásait. Ez a gyengédség uralkodják imádságaink, szentáldozásaink, elmélkedéseink és áldozatainkban és nyilvánuljon a gyakoribb szentséglátogatásainkban is.

Mária szívével! a jelző. S itt ez azt jelentse, hogy amily gyengéd figyelmességgel gondolt Mária a kisded Jézus minden szükségletére, époly gondossággal legyünk mi az Eucharisziával szemben.

Központi ii. ig.

A szeretet szárnyain az Oltáriszentség elé.

A LEOMÉLTÓSÁGOSABB Oltáriszentség a szeretet szentsége, amiért is mindig szeretettel kell e nagy szentség előtt megjelennünk. Nem elég a hit és a remény, hanem a legfontosabb szeretet. A szentségi Jézus kívánja tőlünk, hogy valahányszor szentséglátogatásra, szentmishallgatásra vagy szentáldozásra isteni szent Fölségének színe előtt tisztelgünk, azt sohase tegyük igaz, őszinte bensőséges szeretet nélkül. Az erények királynéja a szeretet, amely kell hogy égen valamiképpen lelkünkben, ha azt akarjuk, hogy az Oltáriszentségben jelenlevő Jézusunk örömmel és kegyesen fogadja alázatos hódolatunkat és minket végtelen szeretetében és jóságában kegyelmeinek gazdagságával megáldjon.

Vigyáznunk kell, hogy a hitetlen, szeretet nélkül való, utálatossággig önző, fagyos külvilág a fenséges isteni szeretetet lelkünkben el ne űzze, ki ne lopja, mert a természetfölötti szeretet nélkül üres, boldogtalan, igazi érték tartalom nélkül való lenne életünk. A nemes, szent, tiszta, őnzetlen szeretet teszi széppé, boldoggá és elviselhetővé a földi életet. Minél erősebb lelkünkben a szeretet, annál könnyebben és bátrabban elviseljük a földi élet különféle nehézségeit. Az igaz szeretet erősebb a halálnál. Micsoda szép és fenséges dolog szeretni mindenekfölött az Istent, Krisztust és Istenért, Krisztus szerelméért szeretni embertársainkat, akik velünk együtt Isten képmásai. Ó, hogyha általánosabban el volna terjedve az emberek között a szép, a természetfölötti szeretet, akkor nem volna hitetlen szociáldemokrácia, emberi fenevadakat nevelő vörös uralom a földön.

Nem elég a szeretetet csak elgondolni vagy említeni, pl. csak mondani: Istenem, Jézusom, szeretlek! A pusztá szó nem elég. A szeretetet át kell élnünk, mindig jobban meg kell tanulnunk, meg kell cselekednünk. Kell, hogy a mi szeretetünk Isten és felebarátunk iránt igazi átélés, cselekedet, tett legyen lelkünkben...

Hogy földi vándorlásunkban minél jobban növekedjék és erősödjék lelkünkben a szeretet, kell, hogy miként a madár az üdítő forráshoz, úgy mi is az Oltáriszentséghez minél gyakrabban vissza-visszatérjünk. Az Oltáriszentség Krisztus, a szeretet és mi szegény bűnösök ezt nem gondoljuk meg eléggé. Krisztus, a végtelen isteni Szeretet akarja, hogy szeressük és hogy vegyük észre mi is az Ő végtelen szeretetét irántunk. Az Oltáriszentségben Jézus szentséges Szíve lángol határtalan szeretettől teremtményei, megváltottjai iránt. E szent Szív az istenség tabernáculuma, az isteni Szeretet lángtengere, amely kiömleni és az emberi lelkekre átáramlani vágyik. Boldogok mi, hogyha az istenemberi Szív szeretetének egy-egy szikráját elfogadjuk és lelkünkbe zárjuk, akkor egy szempillantás alatt más, igazán Istent és felebarátot szerető emberré válunk...

Csak a szeretet tudja megmenteni a társadalmat, mert a szeretet soha

sem mondja: elég. Leleményes és kifogyhatatlan a jócselekedetekben. Az igaz szeretet az irgalmasság testi és lelki cselekedeteit fáradhatatlanul gyakorolja. Sajnos, sok ember nem ismeri a szeretet boldogító voltát és nem gyakorolja, mert nem jön az Oltáriszentséghez, a szeretet isteni Királyához, Krisztushoz.

Krisztus akarja, hogy általunk mint valami csatornán keresztül jusson el az Ő Szeretete az Istentől elidegenedett társadalomhoz, a békét, boldogságot, szeretetet szomjazó lelkekhez. Hogy ez megtörténjék, mindenekelőtt szükséges, hogy saját lelkünk töltekezzen mindig több és több krisztusi szeretettel. Miként a szorgalmas méhecské, a szeretet szárnyain az Oltáriszentség elé kell sietnünk, még pedig igen gyakran és itt még többszeretettel kell Krisztustól kérnünk és elfogadnunk a magunk és mások számára. Miután hosszabb-rövidebb ideig időztünk a Szeretet szentségénél, vissza kell térnünk az emberek közé. Fel kell keresnünk az inségesek, nyomorgók és betegek kunyhóit, viskóit, hogy jótéteményekben részesítvén őket, elfásult lelkükbe ismét visszatérjen a krisztusi szeretet édes lángja.

Ilyen szent munkában mi is lelkesítsük gyakran magunkat, ahogyan ezt egy jámbor lélek tette, midőn így fohászodott: «Egyenesen Hozzád akarok menni, Uram! Mindazt, ami engem ebben akadályoz, megvetem. Ha barátaim, otthagynom. Ha a javak, elosztom. Ha a szívem, megfékezem. Ha a testem, sanyargatom». Ugyancsak imádkozzunk mi is gyakran azzal a jámbor lélekkel: «Ő végtelen Szeretet, amely Jézus isteni Szívében élsz, ismerd meg Magadat az emberekkel, hogy szeressenek Téged úgy, ahogyan akarsz tőlük szeretve lenni».

Az őskeresztények őszinte isten- és felebaráti szeretetükkel hódították meg a kereszténységnek az Egyházat gyalázó és üldöző pogányokat. «Nézzétek a keresztényeket, hogy szeretik egymást», szoltak egymáshoz és tömegesen lettek keresztényekké, mert jól tudták, hogy az olyan vallás, amely ily testvéri szeretetre neveli tagjait, nem lehet más, mint isteni vallás, az egyedül igaz vallás.

Az őskeresztényekhez hasonlóan nekünk is, a XX. század katolikusainak, harcolnunk kell a mindent legyőző szeretet jegyében a veszedelmesen elterjedt hitetlenség, szeretetlenség, rút önzés és kíméletlen stréberség ellen. A szeretet szárnyain gyakran kell odasietnünk az Oltáriszentség elé és onnét ismét vissza a boldogságot és szeretetet sóvárgó emberek közé. Jóval, szeretettel le kell győznünk a rosszat, akkor és csakis akkor remélhetjük, hogy szebb jövőt, boldogabb napokat ad ismét az emberiségnek az Ur.

Nagelreiter Alajos dr.

❧ Téli verőfény ❧

ÜLTEK egymás mellett a kemény falócán — ott szokott megállani rövid időre a bágyadt téli nap — és szegényes rongyaikkal fázósan takarták reszketeg tagjaikat. Aztán összegubbaszkodtan elmeredtek a semmibe, át a hóborította udvaron, sőt azontúl is át a kőfalon közömbösen, mozdulatlanul, némán, mintha nem is emberek, csak üres bábok lennének. Olyanok voltak, mint a megszedett fa, vagy még annál is szájalmasabbak: mint az elszáradt fa, amelyet irgalmas kezek még benni hagytak a földben, bár a halálos ítéletet régen kimondták fölöttük.

Elaggott öregek ők, az élet kifosztottjai, alig jártányi már az erejük, akiket a könnyörülő szeretet összegyűjtött a menházban.

Ültek és hallgattak, de ez a közjük ereszkedett csend nekik már semmit sem jelentett. Pedig, Istenem! valamikor régen hányféle szavát ismerték ők is a csendnek. Hogy tudtak olvasni belőle, mennyi meséjét hallgatták mosolyogva, reménykedve, vagy könnyesen szomorkodva. Ha vissza tudnának emlékezni gyermekkorukra; egy bezárt szoba kisérteties némasága milyen ijesztő is tudott lenni és benne a falióra halk tik-takja milyen rémülettel dörömbölt vissza a nyúlshíveken. Eszükbe jutnak-e vajjon ifjúságuk csendes órái? Egy homályba vesző alkonyat, egy csillagos éjszaka főséges némasága, egy szótlán pillanat csodás, megértett ígérete... mennyit, de mennyit tudott mesélni! És hol vannak a meghitt téli esték bájos hangulatai, ott a duruzsoló kályha mellett, amikor kéz a kézben kilesték a csend ezer titkát? Vagy talán szebbek, férfiasabbak voltak a panasz nélkül viselt kereszték, küzdelmek, csalódások? talán egy koporsóra borult és némaságában is sikoltó búcsúcsók, talán halálos egyedülletben leélt évek békébe olvadt csendje? Emlékeznek-e még ugyan, hogy mit susogott egy Ürfelmutatás misztikuma?...

Elmultak az évek, nem szól már hozzájuk sem a csend, sem az élet semmit.

Az udvaron szolgálóleány fut keresztül, előtte hóban keresgélő verebek raja rebben föl... őket nem érdekli.

Harangzó csendül, a kis ministránsgyerek pirosra csipett arccal siet el előttük, szerzetesnők mennek párosával a kápolnába... ők meg sem moccannak.

Nincs hát bennük egy szikrája sem az öntudatnak, nincs a szívükben semmi érzés, a lelkük is halott lenne már?

Újra szól a kis harang, jönnek vissza a kedves nővérek, de előttük pap halad. Födetlen fején aranyszőke haja a búcsúzó nap fényében mint gloriola csillog, két kezét drága kincse fölött összekulcsolva szorítja a szívére, tekintete szájalommal vegyest sok-sok szeretettel, atyai megértő jósággal

simogatja végig egymásután a barázdás arcokat. Szálas ifjú alakja úgy halad el előttük, mint mikor Kafarnaumban az Élet haladt a sánták, vakok, bénák között.

A falóca megreccsen. Nehezen bár, de mégis kiegyenesednek az öregek görnyedtségükből, elgémberedett ujjaik egymásba kapaszkodnak, elnedvesedő, vágyakozó szemmel kísérik, ameddig csak látják a menetet és a menet elején az Élet adóját.

Mire az épület sarkán befordulnak, az erőtlen téli nap is visszabújik a szürke hófelhők mögé, csak egy hosszú sóhaj reszket a szegényes szobában.

Király Ödönné.

Tanuljunk tőle.

FABRE AGOSTON, a híres francia orvos és ünnepeelt tudós azt is tudta, hogy az Eucharisziában van összegyűjtve az Uristen minden szeretete s onnét áradnak ki a világra mint nagy tűzhelyből a fénysugarak. Sietett is minden reggel hozzá, hogy újra élessze tiszta szeretetének lángját. Semmiféle áldozat sem tudta őt visszatartani a mindennapi szentáldozástól, ha hosszú út fáradalmi viselték is meg, erről a boldogságról a világért le nem mondott volna. Látták őt, amint az állomásról jövet, olyankor, mikor a szentmisék már mind véget értek, be ment a legközelebbi templomba és alázatosan kérte, hogy erősítsék őt meg az angyalok eledelével, még mielőtt a rendes munkáját elkezdené.

Legszívesebben azt mondjuk, jegyzi meg Guerin abbé, Fabre életírója, hogy a tabernakulum volt az ő pihenése. Aki alig talált időt a pihenésre, aki még barátai meglátogatására sem ért rá, mégis órákat tudott az Úr Jézusnak, «az isteni fogolynak», az «ő legjobb barátjának» szentelni. Való igaz, hogy ezen órákat, amelyeket a szentségimádásnak szentelt, az álomból rabolta el. De ez a megrövidítés neki öröm volt. Hiszen így ír: Ki az eucharisztikus lélek, ha nem az, akit a hit és szeretet ilyen kijelentésekre bírnak: «Azt hiszem, — írja — hogy jobban kellene az Úr Jézust szeretnünk a szentségház alázatosságában, mint a mennyei dicsőség ragyogásában; mikor látjuk, mily kicsinnyé lesz, hogyan teszi magát fogollyá csak azért, hogy olyan bűnösök közt lehessen, mint mi, szívünknek lángolnia kellene a szeretettől, ha nem volna olyan tisztátalan. Annak a boldogságnak, hogy azt az Istent vigasztalhatjuk egy kissé, aki úgy megsemmisíti magát értünk, értékesebbnek kellene lennie a paradicsom örömeinél, mert ez a boldogság abból fakad, hogy Neki adunk valamit. Megérteni és szeretni az Oltáriszentséget, ez a menny-

ország: alázzuk meg magunkat, mert sohasem tudjuk eléggé megérteni, sohasem tudjuk eléggé Őt szeretni».

Igen fájt neki az is, hogy látta, mennyire el van hagyatva az Úr Jézus, a szentségvási szegény és elrejtett életben.

Amikor olyan templom előtt vitte el útja, hol szentségimádás volt, mindig bement néhány percre, hogy a Legszentebbet imádjá; ilyenkor észre lehetett venni testtartásán a mély, benső megalázkodás érzelmeit amelyek lelkét a királyok Királyának jelenlétében betöltötték.

(Fabre életrajzából fordítva.)

«Jézus Szíve a szeretet lángoló tűzhelye.»

(Elmélkedés.)

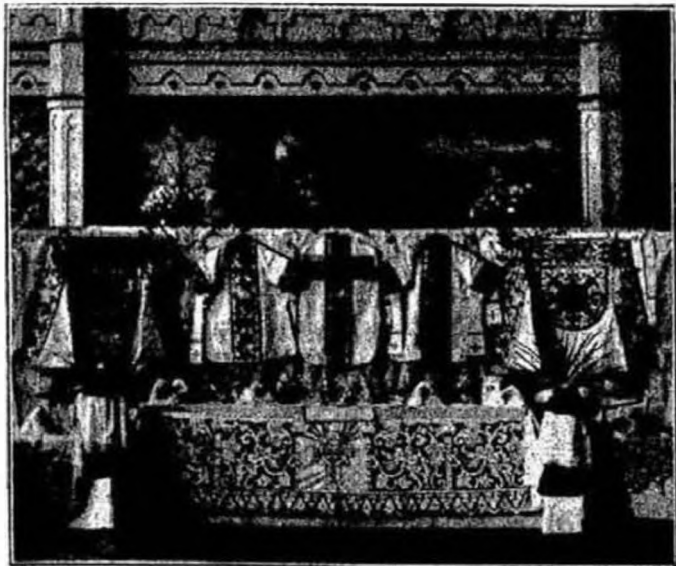
I. Előgyakorlat. A hajnal óráiban, a templomban. Az újszövetség legszentebb áldozatát: a szentmisét mutatja be a pap. Jönnek a hívők, leborulnak az isteni nagy Főlség előtt. Épen áldozásra csengetnek. Áhíttától áthatott arccal mennek ma épen úgy, mint az őskeresztények a katakombákban, a szent Titok felé, Jézus legszentebb Szívéhez, Aki épen most osztja ki önmagát az áldoztató asztalnál, hogy a próféta szavaival igazolja jelenlétét az anyaszentegyház templomaiban: «Ez az én királyi székem és lábnyomaim helye, hol én Izrael fiai között lakom mindörökké». (Ez. 437.)

II. Előgyakorlat. Kérjed Jézus szent Szívét, hogy arra a szeretetre, amelyet a szentmise által nyújt gyermekeinek, világosítsa fel értelmeket, miként lehetnél te is hozzá hasonlóan beszélgetéseidben «a szeretet lángoló tűzhelye».

I. Pont. Aki az Oltáriszentséggel él és neki dolgozik, annak a szívében bizonyára a szeretet ég. Ámde mi is az a szeretet? A szeretet az, ami nélkül semmik vagyunk, mint azt «a nemzetek apostola», szent Pál oly bölösen mondja. Valóban szeretet nélkül valamennyi erény csupán hideg kőhalmaz. Hogyan mutatkozzék a szeretet egyéniségünkben? Aki szeret, az másnak hibáiról nem beszél és ha megszólást hall, akkor a társalgásba bele nem megy, hanem a beszéd fonálát elvágja, avagy pedig mélyen hallgat. Akiben a szeretet él, az nem, meri szemébe mondani másnak hibáját, mert erre nem érzi magát feljogosítva. Az igazi szeretetet az őszinte és valódi alázatosság kíséri, amely másokról mindig jót gondol és távol áll tőle az a kutató lelkület, csak amely rosszat és hibát keres. Legyünk gondolatvilágunkban is mindig őszinték. Számoljunk azzal, hogy az arc a lélek tükré, nem egyszer visszaadja gondolatainkat, amiért is fáj az másoknak, ha észreveszik, hogy rosszat tétélezünk fel róluk. Viszonozzuk a sértő szót is jóval, habár az igazán szelíd, alázatos és

szeretettől égő lelket megsérteni nem is lehet, mert neki jelszava: az nem baj, ha engem bántanak, csak én ne bántsak mást! Épen ezért az ilyen lélek soha nem készíti nyelvét, hogy mint fullánkot, alkalmas pillanatban ellenfele szívébe szúrja, mert tudja, hogy az ott is marad. Fegyelmezni a nyelvet! Emlékezzél csak, mennyi szomorú órától megmenthetted volna magadat, ha szavaidban megfontolt lettél volna. Ő csak akkor hallgattam volna, csak azt a levelet ne írtam volna meg, csak ne bírálgtam volna, csak azt az egy szót ne mondtam volna, csak oly gyanakvó tekintettel ne néztem volna, —

sóhajtottad talán már oly sokszor. Ha pedig megbántottak, ne rágódj azon, bocsáss meg és feledj! Gondoljad nagy szent Teréziával: «Nincs az a kelemetlenség, amit ne viselnének el könnyedén azok, akik szeretik egymást». Ezek mindenesetre alapfeltételek, hogy az egyesületben, amelynek tagja vagy, eredményesen, Isten színe előtt járva működhess.

A veszprémi Oe. kiállításáról, a Szent Imre ornátus.

II. Pont. Aki az Oltáriszentséggel él és neki dolgozik, az legyen mindig szelíd kifejezéseiben. Hangos, másokat mindig kioktató modorral nehezen kapunk tagokat. Jó és okos a most boldoggáavatott P. de la Colombière példájára gondolni, aki ha másokat oktatott, úgy beszélt, hogy azáltal mintegy saját magát oktatta. Személyünk, cselekedeteink legyenek azok, amelyek tanítanak. Az üdvözítő Jézus csak 3 esztendeig oktatott szóval, de 30 évig példájával. Ha látod, hogy mások eredményesebben dolgoznak, ismerjed azt el és ne fukarkodj az elismerő szóval, mert ez buzdít, serkent a nagyobb jóra. Ebben légy finom, ez a te kedves kötelességed, nem pedig, hogy agyonhallgatással önmegtágadásokat gyakoroltass másokkal. Tapintatlan, darabos természettel sok rossz pillanatot okozol magadnak. Légy példás tagja az egyesületnek, amelybe Isten vezetett. Szerezz oda tagokat, de ne igen vonszold be azokat, akik

már 4—5 egyesületben is működnek s idejük-életük legjavát az anyaszentegyháznak szentelik. Az egyesületek nem annyira érettük vannak, mint azokért, akik az otthonukban tétlenkednek. Keressed fel őket! Ajánljad az egyesületet meleg, kérő szavakkal, ám ne légy azzal kellemetlen. Jézus inkább mindig hívott és vonzott! «Jöjj és kövess engem», — szölt Lévihez, a vámszedőhöz, ki később szent Máté apostol lesz. Erőszakosság az egyesület hívóját, — amely az anyaszentegyház kebelében működik — alig emelné. Értékeltetni az egyesületet, hogy pártfogoltad mintegy kitüntetésnek vegye, ha oda beléphet. Ám ha nem megy, vagy kimentí magát, fogadd el indokait, értsed meg őt, s ne légy aprehendáló lélek. Zavarba hoznod, megszegyenítened, mások előtt rápirítani, kellemetlen célzásokat tenni reá nem helyénvaló, ezáltal egyszersmindenkorra elveszítheti kedvét, hogy az egyesületbe még egyszer elmenjen s végleg idegenné teheted neki azt a helyet, amely neked oly kedves. Ha aztán valamit akaratlanul elrontottál, mindenesetre bánjad, de azután térj napi-rendre felette: Ez megtörtént! Gondoljad derűs lélekkel s dolgozz jobban tovább! De ismétlem: személyed legyen a vonzóerő. Ezért neveljed magadat tökéletesebb lelkültre. Légy résztvevő lélek. Nem épen szép a túlságos vidámság annak közelében, akinek lelkén mély fájdalom ül, de épúgy helytelen szomorúsággal rontani a hangulatot ott, ahol a jókedv az uralkodó. Sírj a sírókkal és örülj az örvendezőkkel. Ne szégyeljed a könnyeket, ha másokkal együttérsz. Krisztus szeméből is kicsordultak azok Lázár sírjánál. Lehetőleg légy egyéniség! Ne utánozz helytelenül másokat. De igenis légy mindig olyan, amilyenek látszani szeretnél. Kerüljed a zsörtölődést, házsártoskodást, ilyen embertől mindenki fél. Kívánságaidban is légy mindig egyszerű. Ne vidd mindig te a hangot. Nagy külömbőség, ha azt gondolják rólunk: na már megint jön! avagy azt: hála Istennek, hogy ismét itt van! Szeressed, becsüljed a hallgatást is. Nem jó mindig mások ügyébe avatkozni. Ne légy hideg lélek, mindenkitől el- és bezárva, habár közlékeny se! Útmutatód, irány-elved lehet a négy sarkalatos erény: okosság, igazság, mértékletesség, lelki-erősség! Határozd el, hogy valamit kiválasztasz a felsoroltak közül, amelyben magadat alakítani szeretnéd. Ámde azt tartsad is meg, nem elég csak elhatározni, mert: «a pokol útja is jó feltételekkel van kirakva!»*

Ima. Uram segíts hogy «egész külsőmon a vallásos komolysággal és alázatossággal párosult szerénység tündököljön». (Szent Ágoston.) Add, hogy a sértő, a bántó szavakat kerüljem s csak azt mondjam, úgy mondjam, akkor mondjam, amint és amikor az felebarátaimnak javára válik. Ó adj nekem szeléd, gyöngéd szavakat, a Te szeretetedtől ízzót, hogy vonzzak lelkeket, lelkeket a te Szívedre mindörökké!

Fáklya.

* Amelyeket azonban nem valósítottak meg soha.

A gyakori szentáldozás rendeletének 25 éves jubileumát szépen sikerült háromnapos ájtatossággal ünnepelte meg a Központ. Minden nap telve volt a templom a szentbeszéd alatt, amelyeket dr. Mátrai Gyula ügyvezető igazgató mondott. Beszédeiben az első két napon a szentáldozás hatásaival foglalkozott; december 26-án, a jubileum napján, X. Piusz pápa gyakori szentáldozási dekrétumát ismertette és 21-én a megjelenésében akadályozott dr. Mészáros preláthus helyett, a gyakori szentáldozás eredményeit foglalta össze. December 21-én reggel 8 órakor ünnepélyesen fogadtuk az Örökimádás bejáratánál dr. Rotta Angelo c. érsek, pápai nunciust, aki szentmiséje alatt egymaga 554 hívőnek adta az «Élet kenyérét». De ezen a szentmisén kívül áldozókkal együtt az ezret is meghaladta az aznapi áldozók száma. Este a Te Deumot, amelyet fényes asszisztenciával tartott meg az ügyv.-igazgató, szintén zsúfolásig telt templom énekelte lelkesen. A triduum jó előkészület volt a karácsonyra és

reméljük, hogy előbbre vitte a gyakori áldozás ügyét is.

A veszprémi oltáregyesület Szent Imre-ünnepéről és kiállításáról már megemlékeztünk. Mostani számunkban közöljük azt a felvételt, mely az ünnepséggel kapcsolatos oltáregyleti kiállítás Szent Imre-ornátusáról készült.

Nagykanizsáról P. Jámbor András ferences atya küldött érdekes beszámolót, melyből a kanizsai oltáregylet praktikus tevékenységét látjuk. Az ottani oltáregyesületnek minden hó 11-ik csütörtökén ünnepélyes szentmisét mondat, amely alatt közös szentáldozás van. Havonta két délután van közös kézimunka, amelynek eredményeit az oltáregyleti tagok közös kirándulás, vagy zarándoklás keretében juttatják el illetékes helyre. A beszámolóból megtudjuk, hogy az elmúlt évben a balatoni nyári kápolnák, Felsősegesd és Búcsúszentlászló templomait segítette a kanizsai oltáregyesület. Gyűjtöttek azontúl 100 P-t egy monstrancia költségeihez és 50 P-t a missziókra. A beszámoló-

ból arról is meggyőződünk, hogy az egyesület lelki élete is mintaszerű.

Budapest-Terézvárosban — mint a küldött beszámolóból látjuk — különösen a szellemi téren működött közre az oltáregyesület. A plébániai életben «a rendes havi konferenciák minden hó első hétfőjén este, dicsőségesen uralkodó XI. Piusz pápánk intenciói szerint a világi apostolkodás és a katolikus akció jegyében folytak le. Célunk az volt, hogy az egyesület tagjai egyrészt felvértezve a szív mélyébe gyökerezett katolikus hit erejével . . . másrészt megismerve korunk égető bajainak egyedüli mentesítéseként a vallási élet megújításának és a lelkekben való minél szélesebb és átfogóbb térfoglalásának szükségességét, lelkesedéssel és szakértelemmel tudjanak másokat is megnyerni a katolikus gondolkodásnak és életfelfogásnak. Ennek a katolikus fölfogásnak a centruma az Eucharisztia. Ide konkludáltak úgyszólván az összes konferenciák, bemutatóan az Eucharisztiaiban azt az őserőt és kifogyhatatlan energiaforrást, mely az élet széles területét minden vonatkozásban táplálni tudja». Irja Fischer Lajos, a terézvárosi oltáregyesület helyi igazgatója. Megtudjuk még azt is a beszámolóból, hogy az oltáregyesület tagjai voltak a Szent Imre-évi lelkigyakorlatoknak legfőbb apostolai, egyenként egy-egy utcában vállalván a propaganda munkáját, igen szép eredménnyel. A tagok száma az év folyamán 30-al szaporodott és jelenleg 213. A beszámolóból azt látjuk, hogy a terézvárosi oltáregyesületben a régi szépstílusú élet van most is fölfelé ívelő tendenciával.

Dr. Tiefenthaler Józsefnek «Aszkézis és Misztika» c. könyvéből. «Ahol komoly a betegség, ott fontos, hogy az orvosságot elkészítsék és gondosan, előírás szerint nyujtsák a betegeknek. Korunknak nagy, csodáshatású orvossága az *Oltáriszentség*. Élet és erő. A lelki életnek, a test feletti uralomnak és győzelemnek, a Krisztushoz való tartozásnak és a gonosz elleni állásfoglalásnak eledele. Az Úr ott áll a modern élet küszöbén és miközben ajkára tódul isteni szívének nagy szájalma: Misereor turbae — szájakozom a népen, nyújtja isteni önmagát táplálékul a léleknek. A legerősebb, leghatásosabb táplálékot. Keplernek híres klasszikus mondása a szeretetről: die Liebe ist das letzte Wort — a társadalomért és az emberért aggódó Krisztus nagy mentési akciója a legnagyobb és utolsó eszközzel, az *Oltáriszentséggel*.»

«A modern aszketikus életnek főfeladata legyen (tehát,) az *Oltáriszentséget* a hitélet, a javulás, a megszentelődés, az életküzdelem és bűnküzdelen, a tökéletesedés középpontjába helyezni.»

«Amint a kegyelem dogmája, akként az *Oltáriszentség* dogmája se vált még eléggé életté és praxissá. Klérus, pedagógusok, tökéletességre törekvők vigyék át az életbe e szentséget a maga teljesszázszázalékos értékében!»

«Amint a kegyelem dogmája, akként az *Oltáriszentség* dogmája se vált még eléggé életté és praxissá. Klérus, pedagógusok, tökéletességre törekvők vigyék át az életbe e szentséget a maga teljesszázszázalékos értékében!»

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.